

[K. Helveg Petersen.]

nistration, forbindelsen til borgerne. Fik vi sådanne redegørelser lagt frem samtidig med finansloven, havde folketingets medlemmer en mulighed for på en helt, helt anden måde, end det nu er tilfældet, at danne sig et skøn over den vældige arbejdsmark, vi står midt i.

Jeg ved ikke, hvor mange medlemmer der er klar over, hvor mange love vi har inden for de enkelte ministerier. Jeg har gjort mig den ulejlighed at finde ud af det i går og i formiddags. Jeg nævner bare nogle eksempler: Handelsministeriet fører, hvilket nok kan være en overraskelse, med 85 love, landbrugsministeriet tæt i hælene med 82, justitsministeriet med 79 love, finansministeriet med 61, ministeriet for offentlige arbejder med 37, indenrigsministeriet 63, undervisningsministeriet 35. Lad det være nok. Til hvert af disse ministerier knytter der sig cirkulærer og bekendtgørelser i et meget stort omfang. Lad mig nævne, at der for undervisningsministeriets vedkommende er tale om 222 bekendtgørelser og 96 cirkulærer. Kirkeministeriet, der jo ikke er noget stort ministerium, har 19 love, 30 bekendtgørelser og 68 cirkulærer. Det vil sige et enormt tal af bestemmelser, enkeltbestemmelser og regler, en hel jungle af bestemmelser, der er vokset op igennem årene, og som man i dette høje ting ved rådslagninger og beslutninger har fået ført igennem. Hvordan tror man dog, at det skal være muligt for os at tage stilling til spareplaner, medmindre vi har et bedre overblik over den sammenhæng, der er i denne jungle? Vi må virkelig have den klarhed tilvejebragt, så der er mulighed for at se, hvilke konsekvenser det har, hvis vi handler på den ene eller på den anden måde, se, hvilke virkninger det har ude omkring, for den enkelte borger og for det, der sker i andre ministerier. Jeg skal ikke fordybe mig i det. Jeg kunne sige en hel del ting om, hvilke inkonsekvenser der findes, når man sammenligner fra område til område, og som vi kunne forebygge, hvis vi ville sørge for at have et overblik.

Jeg beder statsministeren svare mig på, om han er rede til at tage det op med regeringen, sådan at man til efteråret har sådanne redegørelser. Det kan godt være, at man ikke i første omgang kan gøre dem så

fyldige som ønskeligt, men lad os dog gøre et forsøg, og man har eksemplet i den budgetoversigt, som vi fik omdelt ved begyndelsen af folketingsåret. Jeg beder altså statsministeren kommentere det, og jeg håber meget, at man, når der nu skal være en opbremsning i lovstrømmen, vil finde, at denne opbremsning kunne anvendes til at sætte ind på dette område. Jeg ved nok, at man i ministerierne har vældig meget at gøre, men denne opgave er så vigtig for det, der skal ske i næste folketingsår og i de kommende folketingsår, at den må tages op.

Og lad os også få lidt at vide om, hvilke mere langsigtede planer man har inden for de enkelte ministerier, så der på det grundlag kan føres generelle debatter her i tinget.

Lad mig så slutte med at sige lidt om forholdet til Europaparlamentet. Vi har jo været inde på det tidligere, men mest diskuteret det i forbindelse med de vanskeligheder, vi, der er medlemmer af parlamentet, har med at passe begge steder. Må jeg henstille til regeringen og markedsudvalget at overveje, om man ikke kunne finde frem til former, hvorunder vi kunne føre debatter i tinget, der afspejler nogle af de ting, vi tog op i Europaparlamentet.

Hr. Morten Lange, som ikke er nogen ynder af hverken Europaparlamentet eller andet EF-arbejde, var vist inde på energi-problematikken. Ja men dér har man i EF-parlamentet og EF-regie i det hele taget arbejdet med materiale, der kunne overføres til debat i de lokale parlamenter, nationale parlamenter, og på den måde kunne der ske denne sammenkædning af arbejdet, som vi trænger til. For vi kan ikke være tjent med, at vi arbejder hver i sit hjørne, uden at der er en sammenhæng, og der er mange, mange nyttige områder, hvor det kunne ske, uden at vi derfor låste os fast til EF, mere end rimeligt er.

Og så lad mig sige i tilslutning igen til det, hr. Morten Lange sagde om farer, der truer. Farer truer os, sagde han, og han tænkte nok mest på farer fra EF, hvad han ikke lagde skjul på. Det er ikke fra EF, farerne truer. De farer, der truer os, er af global karakter. Det er energiproblemer, som vi snart vil komme til at stå over for. Det er råstofproblemer, det er udviklingslandsproblemer, og det er befolkningsproblemer. Det er problemer af en art og en karakter og